U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Lenky Kaniové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci **žalobce: nezl. A. M.**, zastoupen zákonnou zástupkyní K. K., zast. Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2010, č. j. OAM-153/LE-BE02-ZA12-2010, ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2011, č. j. 28 Az 61/2010 - 56,

takto:

I. Kasační stížnost proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2011, č. j. 28 Az 61/2010 – 56, **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Ondřeji Rejskovi, advokátovi se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za poskytnutou právní službu ve výši **4800 Kč**. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá výrok I. v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), ze dne 21. 9. 2010,

č. j. OAM-153/LE-BE02-ZA12-2010, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"), v části, ve které mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu.

Stěžovatel kasační stížností napadá výrok I. shora uvedeného rozsudku krajského soudu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a dále z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona, konkrétně pro nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Stěžovatel trvá na tom, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování pro jeho příslušnost ke kurdskému národu. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, který k otázce udělení mezinárodní ochrany podle citovaného ustanovení uvedl, že stěžovatel je v zásadě vázán ke sdílení výsledků sporů jeho rodičů vedených ve věci mezinárodní ochrany a že samotná příslušnost ke kurdské menšině v Sýrii nezakládá možnost přijmout závěr o pronásledování těchto osob. Stěžovatel konstatuje, že nebyl účastníkem řízení ve věcech svých rodičů ani sourozenců, a závěry v těchto věcech uvedenými tak nemůže být vázán. Těmito závěry nemůže být vázán ani soud. V návaznosti na to podotýká, že krajský soud byl povinen nezávisle přezkoumat stěžovatelova tvrzení o jeho odůvodněném strachu z pronásledování, přičemž má za to, že tak krajský soud neučinil a jeho rozhodnutí tak postrádá dostatek důvodů pro závěr, že samotná příslušnost ke kurdské menšině v Sýrii nezakládá možnost přijmout závěry o pronásledování těchto osob. Dále má stěžovatel za to, že krajský soud měl zrušit rozhodnutí žalovaného v případě neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14 zákona o azylu pro neobstarání aktuálních informací o zemi původu stěžovatele a pro změnu situace v zemi původu, jak učinil v případě posouzení mezinárodní ochrany podle § 14a a § 14b téhož zákona. Je totiž názoru, že jen aktuální podklady o situaci v Sýrii v roce 2011 mohly posloužit k řádnému posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu v rozsahu výroku I. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ke kasační stížnosti zaslal vyjádření, v němž uvádí, že stěžovatel se narodil na území České republiky, přičemž jeho matka, jako jeho zákonná zástupkyně, v řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že o mezinárodní ochranu pro stěžovatele žádá ze stejných důvodů, jako má ona. Uvedla, že se obává, aby stěžovatelův život nebyl ovlivněn potížemi, které měla ona a její manžel. Žalovaný má proto za to, že je zcela logické, že se situace stěžovatele odvíjí od situace jeho rodičů, a že krajský soud nepochybil, pokud konstatoval, že za dané situace je stěžovatel v zásadě vázán ke sdílení výsledků jejich sporů. Přitom v jejich

případě nebyly shledány podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, nebyl shledán odůvodněný strach z pronásledování z důvodu jejich národnosti, tím spíše nemohl být shledán v případě nezletilého stěžovatele. Proto zde nebyl ani důvod k obstarávání si dalších informací pro posouzení otázek podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a kasační námitky stěžovatele má za neopodstatněné. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

Ze správního a soudního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti. Stěžovatel se narodil dne 9. 6. 2010 výše uvedené zákonné zástupkyni na území České republiky (dále též jen „ČR“). Dne 28. 6. 2010 byla jménem stěžovatele jeho zákonnou zástupkyní podána žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR z důvodů sloučení rodiny. V žádosti zákonná zástupkyně uvedla, že se v případě návratu do Sýrie obává, že by byl život stěžovatele ovlivněn potížemi, které měla ona a její manžel (otec stěžovatele). Jednalo se o pronásledování z důvodu jejich příslušnosti ke kurdskému etniku a skutečnosti, že zákonná zástupkyně (matka) je osobou bez státní příslušnosti. Tyto důvody byly několikrát zopakovány v průběhu správního řízení. Oba rodiče stěžovatele podali rovněž žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve své vlastní věci, a to dokonce opakovaně. Žádosti o udělení mezinárodní ochrany podali rovněž za své další dvě nezletilé děti, přičemž žádné z těchto žádostí o udělení mezinárodní ochrany nebylo vyhověno (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 9 Azs 5/2008 - 98, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 9 Azs 38/2009 - 92, a ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010 - 76, všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Žalovaný žádost stěžovatele posoudil ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu a neshledal ji důvodnou. Stěžovatel proto podal žalobu ke krajskému soudu. Tento soud se se závěry žalovaného ztotožnil co do posouzení žádosti ve smyslu § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a v této části žalobu výrokem I. zamítl. Neztotožnil se však se závěrem žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu, a proto jeho rozhodnutí v této části zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Jako důvody pro zamítnutí části žaloby výrokem I. rozsudku krajský soud uvedl následující. Vzhledem k tomu, že v případě nezletilého stěžovatele byly tvrzeny totožné důvody jako v případě jeho rodičů, kteří nebyli ani s opakovanými žádostmi úspěšní, vycházel krajský soud z toho, že za takové situace je nutno při posuzování žádosti nezletilého stěžovatele v zásadě vycházet z výsledků sporů jeho rodičů. Matka žádala o udělení mezinárodní ochrany z důvodů neuspokojivého postavení v Sýrii pro své postavení osoby kurdské národnosti bez syrského občanství (ajanib). Rozhodnutí žalovaného o její žádosti bylo již přezkoumáno rovněž Nejvyšším správním soudem, který uvedl, že tento fakt není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud již rozhodl také o žádosti o udělení mezinárodní ochrany otce, přičemž rovněž u něj nenaznal azylově relevantní důvody jeho příběhu, ve kterém popisoval odůvodněný strach z

návratu do Sýrie v návaznosti na události v Kámišlí v březnu roku 2004, kde se účastnil tamních nepokojů. Nejvyšší správní soud potvrdil rovněž neúspěšnost opakované žádosti otce stěžovatele. V řízení o opakované žádosti otec stěžovatele uvedl jako novou skutečnost své členství ve straně YEKITI, přičemž tato nová skutečnost nebyla uznána z důvodu, že otec stěžovatele měl a mohl tuto skutečnost uvést již v původní žádosti, to však neučinil. Na základě výsledků řízení o žádostech o udělení mezinárodní ochrany ze strany rodičů stěžovatele tak krajský soud dospěl k závěru, že žádost stěžovatele byla žalovaným jako nedůvodná posouzena správně, a že samotná příslušnost stěžovatele ke kurdské menšině v Sýrii ještě bez dalšího nezakládá možnost přijmout závěr o pronásledování těchto osob. Navíc podotkl, že postavení stěžovatele jako příslušníka Syrské arabské republiky je v Sýrii ve srovnání s postavením osob bez státní příslušnosti příznivější. Konstatoval, že je si vědom toho, že političtí aktivisté či osoby považované za nepřátele současného režimu mají v Sýrii problémy, hrozí jim vězení a porušování jejich základních lidských práv, nicméně rodiče a z logiky věci ani nezletilý stěžovatel takovými osobami s ohledem na skutečnosti zjištěné v řízeních o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany nejsou. Krajský soud proto neshledal důvody podle § 12 ani § 13 zákona o azylu, a vzhledem ke skutečnosti, že zákonná zástupkyně stěžovatele netvrdila ani žádné skutečnosti odůvodňující aplikaci postupu podle § 14 téhož zákona, nebyla správně udělena ani mezinárodní ochrana podle citovaného ustanovení, tzv. humanitární azyl. Stěžovatel následně podal proti výroku I. rozsudku krajského soudu z výše uvedených důvodů kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že se v daném případě jedná o řízení o udělení mezinárodní ochrany, je nutno se ve smyslu § 104a s. ř. s. zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Na základě výše uvedeného lze shrnout, že kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je přípustná v následujících typových případech:

1. Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.
2. Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
3. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
4. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*. Přitom se o zásadní právní pochybení bude v konkrétním případě jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, a za další pokud krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Je tedy patrno, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Jelikož stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neuvedl, Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití kriterií nastíněných v citovaném usnesení. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost nenaplňuje žádné kritérium „přesahu vlastních zájmů stěžovatele“ ve smyslu § 104a s. ř. s., a proto ji není možno považovat za přijatelnou. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud na základě následujících úvah.

Stěžovatel krajskému soudu vytkl nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů, tj. ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť v rozsudku nenachází dostatek důvodů pro závěr soudu, že samotná příslušnost ke kurdské menšině v Sýrii nezakládá možnost přijmout závěr o pronásledování těchto osob. Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatuje, že nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu by mohla založit důvod přijatelnosti kasační stížnosti, která by takový rozsudek napadala. Je tomu tak proto, že zjištěná nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí představuje vadu řízení, jež se dotýká samotné zákonnosti napadaného rozhodnutí a tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení citovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu (ať už pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů rozhodnutí) je navíc takovou vadou, ke

které je nutno přihlížet i z moci úřední (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). V daném případě však nelze názoru o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu přisvědčit. Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že při posuzování přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je nutno posoudit, zda předmětný rozsudek nevykazuje nedostatek důvodů skutkových, nikoliv dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů lze spatřovat rovněž v tom, není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Zejména je nutno takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považovat tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (k tomu srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Aniž by se Nejvyšší správní soud ve fázi řízení řešící přijatelnost kasační stížnosti zcela podrobně věcně zabýval stížní námitkou, je zjevné, že rozsudek krajského soudu netrpí nepřezkoumatelností ve výše uvedeném smyslu. V nyní posuzované věci je naopak patrno, že krajský soud své závěry v rozsudku dostatečně a řádně odůvodnil a opřel je o skutkové okolnosti zjištěné během řízení o žádosti samotného stěžovatele i jeho rodičů. V tomto ohledu odkázal i na rozsudky Nejvyššího správního soudu, předmětem jejichž přezkumu byly právě žádosti rodičů stěžovatele, které neshledal úspěšnými. Navíc v těchto rozsudcích Nejvyšší správní soud potvrdil závěr, že samotná skutečnost příslušnosti ke kurdské menšině v Sýrii ještě bez dalšího nezakládá možnost pronásledování v této zemi. Vzhledem k této skutečnosti považuje zdejší soud výše uvedené konstatování krajského soudu s odkazem na závěry již učiněné ve věci Nejvyšším správním soudem za zcela dostatečné. Navíc se krajský soud zabýval rovněž situací v Sýrii a zkoumal, zda je zde i jiná skutečnost, která by měla vliv na kladné posouzení žádosti stěžovatele (např. aktivní politická činnost rodičů stěžovatele), kterou však neshledal. Z rozsudku je patrná jasná logická a relevantní argumentace krajského soudu, z jakého důvodu ke svým závěrům o nedůvodnosti žádosti stěžovatele dospěl, z jakých skutečností při rozhodování vycházel a jakými úvahami se řídil. Z pohledu Nejvyššího správního soudu krajský soud poskytl zcela dostatečné odůvodnění svého rozhodnutí, a proto námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů napadeného rozsudku krajského soudu nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud neshledal ani nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost (v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaným pod č. 244/2004 Sb. NSS, a ze dne

4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaným pod č. 133/2004 Sb. NSS). Z tohoto důvodu nelze námitku nepřezkoumatelnosti považovat ani za přesahující zájem stěžovatele, na základě čehož by bylo nutno kasační stížnost považovat za přijatelnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že krajský soud pochybil, pokud důvodnost stěžovatelovy žádosti posuzoval s ohledem na výsledky řízení o žádostech jeho rodičů (a sourozenců). Má za to, že jeho žádost měla být posouzena nezávisle na řízeních o žádostech o udělení mezinárodní ochrany jeho rodinných příslušníků. Nejvyšší správní soud je však názoru, že postup krajského soudu, který posuzoval úspěšnost stěžovatelovy žádosti rovněž s ohledem na výsledky řízení jeho rodičů o udělení mezinárodní ochrany, je zcela správný a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Již v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 Azs 3/2007 - 58, publikovaném pod č. 1423/2008 Sb. NSS, byl vysloven pro případ posuzování azylových důvodů v případě nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu závěr, že „*opustil-li žadatel o udělení azylu zemi původu před nabytím plné způsobilosti k právním úkonům, svědčí mu kromě jeho vlastních důvodů rovněž důvody pro udělení azylu uplatněné jeho zákonnými zástupci, a to i tehdy, dosáhl-li žadatel zletilosti před podáním žádosti o udělení azylu*“. V rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č. j. 3 Azs 24/2008 - 73, bylo dále uvedeno, že „*argumentací a maiori ad minus je pak nutno dospět k závěru, že platí-li výše uvedené ve vztahu k žadateli, jenž nabyl zletilosti ještě před podáním žádosti o udělení azylu, tím spíše musí toto pravidlo platit ve vztahu k žadateli, kterému je v době správního řízení teprve několik týdnů. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že k žádostem nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu je třeba přistupovat vždy nanejvýš individuálně, neboť spektrum rodinných situací, které mohou nastat, je velmi pestré. Lze si jistě představit případy, kdy důvody udělení mezinárodní ochrany budou svědčit pouze jednomu z rodičů (např. v zemi původu politicky se profilujícímu), nikoli však již ostatním členům rodiny, nebo naopak pouze dítěti či dětem (např. pro odlišnou barvu pleti), nikoli však již některému z jejich rodičů. Zásadně však platí, že nezletilé děti sledují osud svých rodičů a pokud tedy rodičům reálně hrozí v zemi původu pronásledování, jsou v důsledku své osobní závislosti na nich ohroženy takovým pronásledováním (ať už přímo či nepřímo) také ony.*“ Z daného jednoznačně vyplývá, že žádost nezletilého žadatele o udělení mezinárodní ochrany je nutno vždy posuzovat nejen s ohledem na důvody vztahující se výhradně k osobě nezletilého žadatele, ale rovněž s ohledem na situaci jeho rodičů. V daném případě byla podána žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jeho matkou (zákonnou zástupkyní) záhy po té, co se stěžovatel narodil v České republice. Ze spisového materiálu je pak patrno, že důvody uvedené v žádosti se odvíjí od skutečnosti, že je stěžovatel kurdské národnosti a již samotný tento fakt by mu způsobil při návratu do Sýrie problémy. V žádosti zákonná zástupkyně odkázala rovněž na důvody, které ona i otec stěžovatele uvedli ve svých vlastních žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Přitom je nutno podotknout, že řízení o žádostech o udělení mezinárodní ochrany podané rodiči stěžovatele byla již pravomocně skončena před Nejvyšším správním soudem, a to neúspěšně. Jak bylo výše uvedeno,

v rozsudcích týkajících se rodičů stěžovatele byl pak Nejvyšším správním soudem potvrzen také závěr, že samotná skutečnost, že jsou rodiče stěžovatele příslušníky kurdské menšiny, ještě nezakládá v případě návratu do Sýrie odůvodněnost strachu z pronásledování z azylově relevantních důvodů. Pokud tedy krajský soud v daném případě při svém přezkumu rozhodnutí žalovaného vycházel především z výsledků řízení ve věcech žádostí o udělení mezinárodní ochrany rodičů stěžovatele, postupoval zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Vyjma skutečnosti, že je stěžovatel příslušníkem kurdské menšiny, ke které se krajský soud vyjádřil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, pak nebyly uvedeny žádné jiné konkrétní důvody vážící se výhradně k jeho osobě, kterými by byly žalovaný a potažmo krajský soud povinni se zabývat. Je tedy logické, že krajský soud vycházel především z výsledků řízení o žádostech o udělení mezinárodní ochrany vedených s jeho rodiči. Zdejší soud shledal postup krajského soudu zcela správným.

Nejvyšší správní soud nesdílí ani názor stěžovatele, že by krajský soud pochybil, pokud nezrušil rozhodnutí žalovaného rovněž v části týkající se § 12 a § 14 zákona o azylu pro neaktuálnost dostupných informací o zemi původu, neboť má za to, že informace, z nichž žalovaný i krajský soud vycházely (zpráva MZ USA ze dne 11. 3. 2010 – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2009, informace MZV ČR ze dne 22. 7. 2008, č. j. 123826/2008-LPTP, informace z databáze ČTK), byly v daném případě zcela dostatečné pro posouzení azylově relevantních tvrzení stěžovatele, která se převážně odvíjela od důvodů uvedených v žádostech o udělení mezinárodní ochrany jeho rodičů. Zdejší soud na tomto místě považuje za vhodné v této souvislosti zdůraznit, že je nutno rozlišovat mezi důvody azylově relevantními a důvody pro udělení doplňkové ochrany, a to i z pohledu, ke kterým časovým úsekům se jednotlivé důvody posuzují. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2008, č. j. 5 Azs 80/2007 - 87, uvedl, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „non-refoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti, jak je tomu při posuzování azylově relevantních důvodů. Je možno uzavřít, že aplikace institutu azylu se vztahuje k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu doplňkové ochrany, která je vázána na existenci objektivní hrozby po případném návratu žadatele do země původu. Není tedy žádným pochybením, pokud krajský soud vyhodnotil informace o zemi původu za dostatečně aktuální ve vztahu

k azylově relevantním důvodům, nikoli však k důvodům pro udělení doplňkové ochrany.

Z právě uvedeného je patrno, že se kasační stížnost dotýká právních otázek, které již byly konstantně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž zdejší soud neshledal v daném případě potřebu učinit judikatorní odklon. Nejvyšší správní soud neshledal ani podmínky pro další případ přijatelnosti kasační stížnosti, který přichází v úvahu, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností zdejší soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a ve smyslu citovaného ustanovení ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi, a to v souladu s vyúčtováním ze dne 14. 10. 2011, částkou 2 x 2100 Kč, tj. za dva úkony právní služby - převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), která celkově činí 4800 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 4800 Kč, přičemž tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu